

KESÄKUUN KOLMANNEN PÄIVÄN BIISONIT * KANNATTAVAT PIKAISTA HYÖKKÄYSTÄ

Herrat kesäkuun kolmannen päivän valtakomennon kannattajat, ne, jotka auttoivat Nikolai Romanovia vuoden 1905 jälkeen hukuttamaan maamme verivirtoihin, hirttämään vallankumouksellisia ja palauttamaan tilanherrain ja kapitalistien kaikkivaltaa, kokoontuivat neuvotteluihinsa samaan aikaan, kun kokoontui Neuvostojen edustajainkokous²⁴.

Samaan aikaan kun porvariston vangin asemaan joutunut Tsereteli on yrittänyt tuhansin verukkein hämätä pikaista hyökkäystä koskevan poliittisen kysymyksen polttavuutta, tärkeyttä ja ajankohtaisuutta, kesäkuun kolmannen päivän biisonit, Nikolai Verisen ja Hirttäjä-Stolypinin asekumppanit, tilanherrat ja kapitalistit, eivät ole pelänneet asettaa kysymystä suoraan, avoimesti. Tässä heidän *yksimielisesti* hyväksymänsä viimeinen ja oleellisin päätöslauselma hyökkäyksestä:

„Valtakunnanduuma (??) on sitä mieltä, että ainoastaan pikainen hyökkäys ja läheinen kanssakäyminen liittolaisten kanssa voi olla takeena siitä, että sota saadaan pian loppumaan ja kansan valtaamat vapaudet vakiinnutetuiksi ikiajoiksi”.

Se on selvää kieltä.

Siinä on poliitikkoja, toimen miehiä, *oman* luokkansa, tilanherrain ja kapitalistien uskollisia palvelijoita.

Entä kuinka Tsereteli, Tshernov ja kumpp. palvelevat *omaa* luokkaansa? Puheissaan he rajoittuvat hyviin toivoksiin, mutta teoillaan kannattavat kapitalisteja.

* Biisoni (syöp). Poliittisessa kielessä tätä nimitystä käytettiin Venäjällä härkämäisen konservatiivisesta henkilöstä. *Suom.*

Tsereteli on sanonut, ettei kysymystä *pikaisesta* hyökkäyksestä saa edes asettaa, sillä jos hän, ministeri Tsereteli, tietäisi „pikaisesta” hyökkäyksestä, niin hän, ministeri, ei hiiskuisi siitä kenellekään. Näin sanoessaan Tsereteli ei osannut aavistaakaan (kuinka naiiival!), että kesäkuun kolmannen päivän biisonit *olivat kumonneet* hänet, kumonneet *teoissa*, sillä he eivät olleet lainkaan arkailleet puhua jopa päätöslauselmassa, kaikkien kuultavaksi, nimenomaan *pikaisesta* hyökkäyksestä eivätkä vain yleensä hyökkäyksestä. Ja he tekivät oikein, sillä tämä on poliittinen kysymys, koko vallankumouksemme kohtalon kysymys.

Tässä ei ole keskiväliä: „pikainen hyökkäys” — puoletako vai vastaan; tässä ei voi pidäytyä valinnasta; vastuunalaisen poliitikon olisi suorastaan sopimatonta kierrellä vetoamalla tai vihjailemalla sotasalaisuuteen.

Pikaisen hyökkäyksen kannattaminen merkitsee sitä, että kannatetaan imperialistisen sodan jatkamista, venäläisten työläisten ja talonpoikain tapattamista Persian, Kreikan, Galitsian ja Balkanin kansojen kuristamiseksi, kannatetaan vastavallankumouksen voimistumista ja lujittumista, „rauha ilman aluevaltauksia”-fraasien tekemistä lopullisesti mitättömiksi, sotaa aluevaltauksia *varten*.

Pikaisen hyökkäyksen vastustaminen merkitsee sitä, että kannatetaan kaiken vallan siirtämistä Neuvostoille, sorrettujen luokkien vallankumouksellisen aloitteellisuuden heräämistä ja sitä, että *kaikkien* maiden sorretut luokat ehdottavat *pikaisesti* „rauhaa ilman aluevaltauksia”, rauhaa pääoman ikeen kukistamisen ja poikkeuksetta *kaikkien* siirtomaiden, poikkeuksetta *kaikkien* sorrettujen tai oikeuksia vailla olevien kansojen vapauttamisen tarkoilla ehdoilla.

Edellinen tie on toimimista yhdessä kapitalistien kanssa, kapitalistien etupyyteiden hyväksi, kapitalistien päämäärien saavuttamiseksi, luottamista kapitalisteihin, jotka kolmatta vuotta lupailevat kaiken maailman hyvyydet ja vielä paljon muutakin sillä ehdolla, että sotaa „jatketään voittoon asti”.

Jälkimmäinen tie on eroamista kapitalisteista, epäluottamusta heihin, heidän inhottavan etutavoittelunsa ja sotatarviketoimituksista tulevan satojen miljoonien voiton kähkimisen taltuttamista, luottamusta sorrettuihin luokkiin ja ennen kaikkea *kaikkien* maiden työläisiin, luottamusta

pääomaa vastaan kohdistettuun kansainväliseen työväen vallankumoukseen ja tämän kaikinpuolista tukemista.

Ei ole muuta valinnan varaa kuin jompikumpi näistä kahdesta tiestä. Tsereteli, Tshernov ja kumpp. suosivat keskivälin teitä. Tässä kysymyksessä ei voi olla keskitietä, ja jos he vastedes epäröivät tai yrittävät selviytyä fraaseilla, niin he, Tsereteli, Tshernov ja kumpp., luisuvat lopullisesti vastavallankumouksellisen porvariston välikappaleeksi.

„Pravda“ № 74,
kesäkuun 19 (6) pnä 1917

Julkaistaan „Pravda“ lehdessä
tekstin mukaan
